

LIBRIS

Redactare Mariana Pascaru
Corectură Adrian Crețu
Copertă Gabi Dumitru

We know
books

**This book is published with the support of the
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea)**

KIM
HYE-JIN
O eroare umană

Traducere din limba coreeană și note de Virgil-Mihai Țăru

CG COLECȚIA
GLOBUS

김혜진 -- KIM HYE-JIN

경청 – (The Good Ear)

© 경청 (Gyeongcheong)

© Kim Hye-jin, 2022

All rights reserved.

Originally published in Korea by Minumsa Publishing Co., Ltd.

Published in arrangement with Kim Hye-jin c/o Minumsa Publishing Associates Sofia L.t.d.

© Editura Univers, 2025, pentru prezenta ediție

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-973-34-1723-1

Domnului jurnalist Seongmok Lee

Bună ziua. Sunt Haesoo Lim.

S-ar putea să rămâneți surprins că vă scriu. Sau poate că deja ați și uitat cine sunt. Multe lucruri de neuitat pentru cineva pot fi atât de neînsemnate pentru alții. Stau câteodată și mă întreb cum este posibil ca persoana care uită să poată trăi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce altcineva suferă în tăcere.

Dar acest lucru nu ar trebui să mă mire din moment ce a trăi înseamnă să suporti lucruri și mai dure decât atât.

Să te prefaci că trăiești. Să trăiești fiind deja mort pe dinăuntru. O stare în care de fapt ești mort, dar continui să trăiești. Dacă m-ați vedea în acest moment, ați înțelege că așa ceva este întru totul posibil. Cât despre motivul acestei stări, probabil că deja îl bănuieți.

Chiar și în acest moment, dacă intru pe internet pot citi articolul scris de dumneavoastră. Mai bine zis, articolele scrise de dumneavoastră. Oare cum e posibil ca cineva să scrie astfel de articole fără ca măcar să verifice înainte dacă faptele sunt

adevărate sau nu? Nici până în ziua de azi nu înțeleg cum e posibil acest lucru.

De ce mi-au fost refuzate de fiecare dată cererile de retragere a articolelor, care nu reprezintă nimic altceva decât niște vorbe culese din auzite și cusute cu ață albă? De ce nu sunt acceptate astfel de solicitări, de altminteri atât de evidente într-o asemenea situație? Oricât aș încerca să găsec o justificare acestui lucru, vă spun sincer că bunul meu simț...

Femeia se oprește din scris și pune stiloul deoparte. Palma murdară de cerneală lasă pete negricioase în partea de jos a hârtiei, acolo unde încă nu a scris nimic. Și această tentativă sfârșește în eșec. Va trebui să se apuce din nou. Știe și ea că de fapt acest lucru nu se datorează petelor de cerneală apărute din neatenție. În forma ei actuală, scrisorii îi lipsește ceva. Nu poate transmite starea ei adevărată de spirit prin aceste cuvinte și în această formă politicoasă și monotună.

Se uită pe ciorna scrisorii. Ia stiloul în mână și subliniază cuvintele *poate, neînsemnate, în tăcere*. Înlocuiește sintagmele *lucruri de neuitat* cu *întâmplări care nu pot fi șterse din minte* și *cine sunt* cu *de existența mea*. Cu toate acestea, tonul general prudent și ezitant al scrisorii rămâne neschimbat.

Îi trebuie ceva incisiv, caustic, ceva care să mențină scânteia vie, să facă să-i fiarbă furia în pagină. Nu poate descrie trăirile care o copleșesc neîncetat cu

astfel de cuvinte și propoziții banale. Acestea nu sunt suficient de expresive.

A trăit mult timp fără să-și exprime sentimentele. Chiar dacă mai avea din când în când momente în care simțea că nu mai poate suporta, a reușit în cea mai mare parte a timpului să uite și să le depășească. A crezut că-și poate ține în frâu propriile emoții. S-a gândit că este capabilă s-o facă cu ajutorul voinței și al efortului susținut. Dar acum, când e evident că nu-i mai reușește, nu poate să nu recunoască faptul că acest lucru a fost posibil nu datorită voinței și efortului ei, ci vieții pe care o ducea înainte.

Îndoiaie scrisoarea în două, apoi încă o dată, o bagă în buzunar și iese din casă. E ora la care cei ce și-au făcut plimbarea de seară se întorc la casele lor. În dreptul cârciumilor de cartier luminate difuz, oamenii beți își împart țigări unii altora și fumează. Fețele lor roșii sunt luminate de fiecare dată când pe stradă trece o mașină.

Iese de pe străduță, traversează bulevardul și se îndreaptă către parc. Acesta e întunecat și pustiu. Până în urmă cu câțiva ani, aici erau mai multe cârciumi dărăpănate care, imediat ce se lăsa întunericul, aprindeau becuri colorate la intrare și, cu ușile acoperite de țiplă plastifiată întredeschise, își așteptau clienții toată noaptea. Prin crăpătura ușii se putea vedea în interior, care era la fel de ponosit ca exteriorul, iar atmosfera era destrăbălată și tristă. Era un loc asemănător unui port mizerabil și nenorocit în care sfârșesc toate gunoaiile aduse la mal.

Acest trecut a fost complet sters.

Astăzi, în locul lor au răsărit blocuri de apartamente situate la egală distanță unele de altele, magazine cu geamuri mari transparente, străzi largi și trotuare curate. Oamenii trec pe aici ca și cum ar fi uitat complet cum arăta zona altădată. De fapt, nu prea au mai rămas mulți care să fi cunoscut peisajul de dinainte.

Femeia bate în lung și-n lat aleile parcului. Se chinuie să-și regăsească pacea sufletească în mijlocul liniștii naturii, în lumina difuză. Primăvara se simte deja în aer. În ultimul timp, ea a devenit atentă la trecerea anotimpurilor. Umbrele copacilor, care nu au fost decât niște linii subțiri de-a lungul întregii ierni și care de-abia în ultimul timp au ajuns să capete o oarecare consistență, tremură ușor la fiecare adiere a vântului. Peste numai câteva luni, toate aceste umbre vor crește amenințător.

Plimbarea nocturnă este, din mai multe puncte de vedere, binefăcătoare și sigură.

În timpul zilei, toate lucrurile se arată mult prea direct privirii, iar oamenilor le place să flecărească despre ceea ce văd. De-abia după lăsarea serii, când câmpul vizual se îngustează, curiozitatea lor intră și ea într-un somn adânc. Femeia alege dinadins aleile cele mai întunecate și dă o raită prin parc, după care se oprește în dreptul coșului de gunoi de la intrare. Scoate din buzunar scrisoarea pliată, o rupe în bucățele și o aruncă la gunoi ca și cum ar declara că renunță la sentimentele ei și că pe viitor nu se va mai lăsa dusă de valul unor asemenea trăiri.

La intrarea pe aleea către casă, doi vecini se ceartă.

— De ce-i dai de mâncare în fața casei altor oameni? Întreabă cu voce din ce în ce mai tare un bătrân adus de spate.

— Aici nu e în fața casei, e pe stradă. E spațiu public pe unde circulă oamenii, răspunde vocea unei femei cu o statură mult mai impozantă decât a bătrânului.

— Așa! Și de ce, mă rog, îi dai de mâncare pisicii pe strada unde trec oamenii? Ia-o acasă la tine dac-o iubești atât de mult! De ce trebuie să-i chinui pe toți cei care trăiesc aici, în cartier?

— Cum am chinuit oamenii din cartier? Ce, pisicile nu sunt și ele un suflet? Nu trebuie și ele să mănânce? Asta înseamnă că aș chinui oamenii? Nu vedeți că dumneavoastră mă chinuiți pe mine acum?!

Tonul bătrânului e agresiv, iar cel al femeii, defensiv. Una din voci a ridicat sulița, iar cealaltă ține scutul. Niciunul nu pare dispus să renunțe.

O mașină din care se revarsă ritmurile unui șlagăr trece pe străduța și iese din cartier. Versurile triste ale cântecului tânguitor se sting încetul cu încetul. Ea se trage cu grijă lângă o dubă parcată ilegal. Ca să se ducă acasă, trebuie să treacă pe străduța unde are loc cearta și îi e frică să nu fie recunoscută de unul din cei doi. Dacă o iau la întrebări? Dacă o invită să ia parte la discuția lor? Dacă o întreabă ceva indiscret? Sau dacă, pur și simplu, nu aude ce este întrebată?

Așa a pățit cu câteva zile în urmă în supermarket.

S-a întâmplat când băntuia prin raionul de produse proaspete, unde erau afișe care anunțau promoții

cumperi unul, primești încă unul gratis, oferte speciale și lichidări de stoc. O persoană care stătea în fața raftului cu țelină și salată verde și care deja o privea de ceva timp s-a apropiat și a întreat:

— Nu cumva sunteți doamna dr. Haesoo Lim? Dumneavoastră sunteți, nu-i așa? Ce ciudat să vă întâlnesc într-un astfel de loc! Locuiți în cartier?

Era o femeie îmbrăcată într-un cardigan bleu și cu o sacoșă de cumpărături galbenă pe umăr. Ochelarii mari de soare de pe cap parcă stăteau să-i cadă în orice moment.

Deși nu a primit niciun răspuns, femeia a privit-o în ochi și a continuat:

— Nu știu cum o să sune, dar vreau să vă spun că eu una nu cred că întâmplarea a fost complet din vina dumneavoastră. Oamenii care vorbesc vrute și nevrute nu știu nimic de fapt. Sunt oameni cărora doar le place să bârfească. N-aveți de ce să puneți așa ceva la suflet.

Ea i-a zâmbit blând femeii. Ba nu, de fapt doar a încercat să-i zâmbească. În realitate, a simțit mai degrabă cum mușchii feței i se contractă într-un ritm forțat.

— De fapt, uitați cum văd eu problema. În perioada în care erau publicate o groază de articole, la acel moment mă refer... consider că dumneavoastră ar fi trebuit să aveți o atitudine mai categorică. Cu astfel de oameni trebuie să fii dur, numai așa îi poți face să-și închidă gura. Pentru că, altfel, la cea mai mică ezitare, se înverșunează și mai mult și-ți sar pur și simplu la gât. Nu ai ce să discuți cu astfel de oameni.

A trebuit să îndure acel moment privind mormonul de salată ce se ridica falnic ca un turnuleț. Ce s-ar fi întâmplat dacă salata din vârful grămezii nu s-ar fi rostogolit din poziția precară în care stătea, dacă după ea nu s-ar fi prăbușit încă două-trei căpățâni, și cu ele întreaga piramidă, dacă nu ar fi venit grăbite vânzătoarele de la magazin și dacă nu s-ar fi creat o ușoară agitație? Dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat, atunci ea ar fi fost obligată să asculte până la capăt comentariile lipsite de bună-cuviință ale femeii în cardigan albastru.

— Eu nu sunt un astfel de om, să știți! N-am nimic în comun cu ei.

Femeia aceea are nevoie de cuvinte categorice care să-i pună pe ceilalți la locul lor, care să-i țină la respect. Altfel spus, de cuvinte care să-i scoată în evidență dreptatea și demnitatea. Dar pentru ea toate aceste cuvinte nu mai contează, deoarece ele nu fac decât să-i aducă aminte de perioada prin care a trecut. Ele sunt o dovadă că nimic n-a fost dat uitării și totodată un avertisment că numele ei va continua să fie pe buzele tuturor. S-ar putea să nu fie nimic altceva decât un sentiment de inferioritate și o dorință de victimizare. Cert e că ea nu dorește să se lase purtată de val. Nu vrea să mai aibă nicio legătură cu nimic altceva ce s-ar mai putea întâmpla.

Când a întors capul să se uite în urmă, a văzut cum o siluetă ca o bilă portocalie se ascunde repede sub dubița parcată.

Femeia duce o viață regulată.

Se trezește la ora opt și, încă întinsă în pat, își dezmoște oasele pentru câteva momente, după care se spală pe dinți și bea un pahar de apă. Apoi deschide fereastra să aerisească și ascultă radioul în timp ce-și bea cafeaua. De obicei sunt emisiuni în care ascultătorii sună să împărtășească mici întâmplări din viața de zi cu zi. Femeia mănâncă micul-dejun până la ora zece, pentru ca mai apoi să se ia cu diverse treburi casnice până la prânz. După prânz, nici nu-și mai dă seama când trece timpul. Se face ora două pe nesimțite, apoi trei după-amiază, iar curând se lasă seara.

De obicei, până la cină obișnuiește să compună scrisori. Câteodată scrie de mână, alteori scrie e-mailuri. Scrisul acesta e cea mai importantă sarcină a zilei. Începe cu o formulă de salut neutră, apoi așază cuvintele alese cu grijă, unul câte unul, întocmai ca dalele de piatră ale pavajului, pentru ca în cele din urmă să se piardă în multitudinea lor. După ce se lasă seara, adună paginile scrise și iese să se plimbe prin cartier. Hoinărește prin parc timp de aproape o oră, aruncă la gunoi scrisoarea scrisă cu atâta migală și abia când se întoarce cu bine acasă resimte ușurarea faptului că a trecut cu bine peste încă o zi.

Zilele ei se desfășoară liniștit.

Cel puțin așa se vede din exterior. Înăuntru însă, femeia este făcută din sticlă fragilă, gata să se spargă în orice moment, la cel mai mic șoc. Are nevoie de timp îndelungat pentru a se drege și, odată deteriorată, cu

greu mai poate reveni la starea inițială. Cu toate că e conștientă de asta, ea nu poate renunța la speranța că își poate recăpăta forța interioară pe care a avut-o cândva.

E o dorință imposibilă. Un deziderat intangibil.

Motivul pentru care viața ei de zi cu zi continuă neschimbată se datorează poate faptului că ea se agață cu încăpățânare de această speranță.

Într-o seară târziu, după ce se întoarce de la plimbare, o vede din nou. E aceeași siluetă galbenă repetată cu câteva zile în urmă sub duba parcată. Este un motan. Femeia se duce lângă mașină și se lasă pe vine. Motanul ghemuit sub camion o privește. Ochii îi sclipesc în beznă.

— Deci tu ești motivul pentru care oamenii din cartier se ceartă! mormăie ea, întinzând mâna.

Motanul își arată colții în semn de avertisment. E mic. Nu e pui, dar nici complet adult încă.

— Hai, vino încoace!

Ea își apleacă și mai mult capul și întinde din nou mâna. Se aud vocile unui grup de oameni apropiindu-se și apoi îndepărtându-se. Două motociclete trec în trombă pe alee ca și cum ar fi într-o cursă una cu cealaltă. Motanul, cu ambele urechi lăsate pe spate, aproape lipite de cap, se uită de jur împrejur cu frică și nu lasă garda jos.

— Deci ești sperios de fel!

Femeia dă să se ridice, dar pisoiful miaună. Femeia se uită din nou sub dubă și acesta miaună din nou.

Pe fruntea lui se vede un semn roșu-închis. Este sânge uscat. Ea lasă capul într-o parte și cercetează cu